

До Вищої кваліфікаційної комісії
суддів України
кандидата на посаду судді
Верховного Суду
Саприкіної І.В.

ПОЯСНЕННЯ

8 травня 2017 року о 12-00 год. на сайті ГРД з'явилася інформація, що 7 травня відбулося їх засідання, де розглядалося єдине питання про надання негативного висновку щодо моєї відповідності посаді судді Верховного Суду за критеріями доброчесності.

Оскільки я не могла знати про дату і місце проведення цього засідання, яке відбулося в телефонному режимі, я була позбавлена можливості брати в ньому участь, бути присутньою при обговоренні мого питання, надати пояснення та заперечення по пред'явленим претензіям.

Відповідно до Висновку Консультативної ради європейських суддів № 17, дуже важливо, щоб суддя, який проходить оцінювання, мав безпосередній доступ до будь-яких доказів, призначених для використання в оцінюванні, щоб мати можливість при необхідності оскаржити їх.

Вважаю необхідним дати письмові пояснення ВККС для їх обговорення під час проведення співбесіди 15 травня 2017 року.

По суті пред'явлених претензій можу повідомити наступне:

Що стосується надання мені довіреності на розпорядженням майном моєї дочки:

Відповідно до ст.ст. 237, 244 ЦК України представництво – односторонній договір і може здійснюватися за довіреністю.

Право власності і право на представництво за довіреністю не є тотожними поняттями.

Власність – це право володіння, користування та розпорядження майном. (ст. 317 ЦК України), перехід права власності може бути здійснено лише за двостороннім договором (купівля - продаж, дарування, міна та ін.) Перехід права власності на підставі довіреності є неможливим.

За ст. 246 ЦК України представництво припиняється у разі закінчення строку довіреності, скасування довіреності або смерті особи, що видала таку довіреність. На відмінність від цього право власності за строком може припинитися лише в разі смерті власника. Ніхто не може скасувати або відкликати право власності, як це передбачено у випадку довіреності.

Виходячи зі змісту довіреностей, цими документами надається особі лише право розпорядженням майном в інтересах власника без права володіння ним та користування.

Моя дочка, _____ року народження, не проживає зі мною більш 20 років, вона заміжня, має свою сім'ю. Ми з нею пов'язані лише родинними стосунками, не маємо спільного побуту та бюджету.

Моя дочка не являється членом моєї сім'ї.

Довіреність, яка видана мені дочкою в вересні 2014 року, обумовлена тим, що в той час інтенсивно обговорювалася можливість широкомасштабного вторгнення російських військ на територію України. Оскільки і моя дочка, і мій зять лікарі, вони військовозобов'язані, а тому у разі таких подій обов'язково будуть призвані на військову службу. Більш того, в силу своїх патріотичних почуттів і настроїв вони вважають своїм громадянським обов'язком захищати країну, а тому на фронт вони потрапили би беззаперечно. В той час ми домовилися, якщо вони потрапляють на фронт, діти залишаються зі мною. На всяк випадок, дочка залишила мені довіреність на розпорядження її майном.

Дану довіреність я ніколи не використовувала. У мені не має потреби в її майні, тобто в житлі чи машини, оскільки я маю і квартиру, і дачу, і машину.

В довіреності відсутнє надання мені права володіння та користування майном.

За роз'ясненнями №3 НАЗК від 11.08.2016 р. (зі змінами від 03.11.2016р. № 106) Згідно з ч.3 ст. 46 Закону України «Про запобігання корупції» у декларації необхідно зазначати об'єкти декларування, передбачені п.п. 2-8 ч.1 цієї статті, «бенефіціарним власником» яких є суб'єкт декларування або член його сім'ї.

Ні я, ні мій чоловік не являємось «бенефіціарними власниками» майна своєї дочки.

Що стосується наявності у моєї дочки довіреності від 03.06.2016 року на розпорядження майном:

Моя дочка, крім здійснення лікарської практики, займається підприємницької діяльністю. Вона має зареєстроване СПД, діяльність якого, між іншим, передбачає надання ріелторських послуг. Саме на виконання такої діяльності моя дочка отримала довіреність на розпорядження майном – будинком в Іванківському районі с. Страхолісся. Цей будинок здається в оренду під час сезонної риболовлі та полюванні. Для того, щоб мати можливість привозити потенціальних орендарів на огляд будинку, мати можливість укласти з ними договір оренди, їй власником цього будинку була надана відповідна довіреність. Крім того, такий документ їй потрібен на випадок того, якщо будь-хто (сусіди, міліція) будуть цікавитися правомірністю її знаходження з іншими особами без власника в цьому будинку та на прилеглій території.

Ніяким чином моя дочка не має права на володіння та користування цим майном, в будь-який час ця довіреність може бути скасована або дочка може відмовитися від її використання.

Наявність довіреності на розпорядження майном не може підтверджувати право власності на це майно. (такий висновок ГРД прямо протирічить вимогам ЦК України).

За роз'ясненнями №3 НАЗК від 11.08.2016 р. (зі змінами від 03.11.2016р. № 106) вимога декларувати такі об'єкти поширюється лише на декларації службових осіб, які займають відповідальне та особливо відповідальне становище, а також суб'єктів декларування, які займають посади, пов'язані з високим рівнем корупційних ризиків, відповідно до ст. 50 ЗУ «Про запобігання корупції»).

Моя дочка не є суб'єктом декларування, тому неможливо її звинувачувати в намаганні приховати своє майно, начебто зареєструвавши його на іншу особу.

Я особисто не маю ніякого відношення до майна своєї дочки та довіреностей, виданих на її ім'я, а тому не повинна відповідати за це.

Що стосується скарги журналіста :

В моєму провадженні знаходилася апеляційна скарга на постанову Черкаського окружного адміністративного суду за його позовом до апеляційного суду Черкаської області, зборів суддів апеляційного суду Черкаської області, голови апеляційного суду Черкаської області про визнання протиправним та скасування рішення зборів суддів.

Дійсно, до початку судового засідання І . . . подав клопотання про проведення відео конференції під час апеляційного розгляду. Задоволення чи відмова в клопотанні, заявленому стороною по справі, є правом, а не обов'язком суду. Врахувавши ті обставини, що апелянт не навів аргументів щодо відсутності у нього коштів на проїзд та неможливості прибуття в судові засідання при наявності судової повістки і гарантованим Законом правом бути присутнім в судовому засіданні, було відмовлено в задоволенні його клопотання. Крім того, не приймалося посилання на велику завантаженість, оскільки даному факту не було жодного підтвердження. Розгляд справ в апеляційній інстанції, де працює позивач суддею, провадиться один раз на тиждень, що може надати можливість бути присутнім в судовому засіданні при розгляді своєї апеляційної скарги.

Ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 30.09.2015 року апеляційна скарга була залишена без задоволення, рішення суду 1-ої інстанції без змін.

Ухвалою Вищого Адміністративного суду України від 09.06.2016 року касаційну скаргу залишено без задоволення, ухвалу КААС від 30.09.2015 р. без змін.

Ніяких порушень процесуальних норм при розгляді апеляційної скарги касаційна інстанція не встановила.

Відмова суду в проведенні засідання в режимі відео конференції ніяким чином не може розцінюватися як не допуск до правосуддя, оскільки допуск до правосуддя – це прийняття та розгляд апеляційної скарги.

Також хочу зацентувати увагу на тому, що мої дії щодо відмови йому в клопотання про проведення засідання в режимі відео конференції ніяким чином не оскаржував, скарг на нібито обмеження його прав не подавав.

Порушення прав журналіста І. у відмові задоволення клопотання, заявленого , я не вбачаю.

30.09.2015 року в судове засідання КААС прибули представники відповідача, які, переконавшись у відсутності позивача-апелянта, подали клопотання про розгляд справи за їх відсутністю, і покинули залу судових засідань. Апеляційний розгляд справи може відбуватися за відсутністю сторін, якщо суд не визнає явку сторони обов'язковою. Явка сторін в судове засідання апеляційної інстанції є необов'язковою. В даному випадку судова колегія прийшла до висновку про можливість розгляду справи за відсутністю сторін. Відповідно до вимог ст. 41 КАСУ розгляд справи відбувся без фіксації судового процесу (один із видів письмового провадження), однак ніяким чином це не було закрито судове засідання.

Журналіст ніякого клопотання про намір бути присутнім в судовому засіданні не подавав, ніяких додаткових заяв від нього до суду не надходило, в судове засідання він запізнився. (Ці обставини журналіст І. зазначав особисто в своїй скарзі до ВККС в жовтні 2015 року.)

Коли журналіст прибув в суд, представники відповідача вже покинули залу судових засідань. Журналіст І. з питань можливості потрапити до зали суду спілкувався з секретарем судового засідання та судовим розпорядником, зі мною та членами судової колегії він не спілкувався, більш того, нам взагалі нічого не було відомо про його присутність.

Оскільки судовий розгляд відбувався без участі сторін, не було етапів судового процесу (пояснення сторін, їх запитання, дослідження доказів, дебатів), якій би міг бути висвітленим журналістом, тому ніяких порушень його прав не відбулося.

На останок хочу зазначити, що в жовтні 2015 року журналіст дану скаргу на мої дії подавав до ВККС. Після проведеної перевірки у відкритті дисциплінарного провадження відносно мене було відмовлено.

Що стосується прийняття колегією суддів КАСС під моїм головуванням ухвали по апеляційній скарзі ВО «Свобода», Київської міської організації ВГО «Громадянська позиція» та

Окружним адміністративним судом м. Києва була постановлена ухвала про забезпечення позову шляхом заборони апелянтам та іншим особам проведення мирних заходів та, зокрема, встановлення малих архітектурних форм у вигляді наметів, кіосків, навісів, у тому числі тимчасових та пересувних у будівлі Гостинного двору...

Це була проміжна ухвала, яка суттєвого правового навантаження не мала, оскільки по суті позов не вирішувала і мала застосування лише до закінчення розгляду справи.

Дана ухвала була оскаржена в апеляційному порядку і була розглянута 25.09.2015 року, внаслідок чого ухвала ОАС м. Києва була частково скасована, в решті залишена без змін.

До висновку щодо необхідності прийняття такого рішення колегія суддів прийшла з таких міркувань:

Акції протесту щодо реконструкції-будівництва Гостинного двору мали проходити на його території, де безпосередньо проводилися будівельні роботи, що пов'язано з певним ризиком для життя і здоров'я людини. Працююча техніка, роботи будівельників могли призвести до нещасного випадку на будівництві будь-якої особи.

Міліція в силу своїх повноважень має забезпечувати громадський порядок, забезпечення дотримання протестуючими особами правил техніки безпеки до їх повноважень не входить.

Крім того, на час прийняття спірного рішення і до цього часу в законодавстві Україні не існує спеціального закону, який регулював би суспільні відносини у сфері мирних зібрань. На зазначену проблему, зокрема, звернув увагу Урядовий уповноважений у справах Європейського Суду з прав людини у Поданні, адресованому Кабінету Міністрів України № 12.01-9/3244 від 28.03.14 щодо вжиття заходів загального характеру, де у п.6 з посиланням на рішення ЄСПЛ у справі «Шмушкович проти України» вказується, що порушення ст. 11 Конвенції обумовлені відсутністю належного законодавчого регулювання порядку проведення мирних зборів. Єдиним шляхом вирішення даного питання є ухвалення закону, який би регулював ці правовідносини.

Пленум Вищого Адміністративного суду України своєю Постановою від 15 травня 2014 року № 5 звернувся до Голови Верховної Ради України щодо прискорення законодавчого врегулювання питання організації і проведення мирних зібрань, де зазначив, що в Україні відсутнє чітке правове регулювання питання реалізації права громадян на мирні зібрання, що призводить до чисельних колізій і суперечностей.

Постановою Пленуму Вищого Адміністративного суду України від 22 травня 2015 року № 5 вирішено звернутися до Президента України, Верховної

Ради України, Кабінету Міністрів України стосовно необхідності правового врегулювання відносин щодо реалізації права на мирні зібрання.

Ст. 39 Конституції України, норми якої в силу її ст. 8 є нормами прямої дії, визначає лише загальні правила щодо можливості обмеження реалізації цього права та передбачає, що таке обмеження може бути встановлено судом відповідно до закону і лише в інтересах національної безпеки та громадського порядку – з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей.

Дані положення про дубльовані в ст. 182 КАСУ, яка також не містить чітких критеріїв для обмеження реалізації права на мирні зібрання, проте на відміну від Конституції України, дає можливість суду самостійно, за внутрішнім переконанням, як це передбачено ст. 86 КАСУ, визначити підстави для встановлення таких обмежень. Тобто існуюче нині законодавство передбачає виключно суб'єктивний підхід для визначення та оцінки встановлених обставин для вирішення справи.

Також, хочу повідомити, що представником позивача по справі була , нині член ГРД. Однак, після отримання даного рішення суду вона ніяких скарг на мої дії не подавала, стала мати до мене претензії лише під час моєї участі в конкурсі на зайняття посади судді Верховного Суду, будучи членом ГРД.

Крім того, маю зазначити, що відповідно висновку № 18 Координаційної ради європейських суддів, система оскарження – є єдиним способом, у який судді відповідають за свої рішення, за винятком того, коли вони діють недобросовісно. У пункті 28 Європейських рекомендацій щодо незалежності судочинства у Східній Європі, на Південному Кавказі та Середній Азії наголошено, що судді жодним чином не можуть бути оцінені на підставі змісту їх рішень чи вироків. Те, як суддя вирішує справу, ніколи не може бути підставою для накладення санкцій.

З доповіді Комісара з прав людини Ради Європи за результатами його візиту в Україну 2011-2012 рр. впливає, що у суддів не повинно бути підстав боятися звільнення або дисциплінарного провадження через судові рішення, які вони приймають.

Судове рішення, що покладено ГРД в основу їх негативного висновку, жодним належним органом не визнано незаконним, в компетенцію ГРД не входить оцінка правильності судового рішення.

На моє переконання наявність судового рішення, яке набуло чинності, не може слугувати підставою для визначення невідповідності судді критерію доброчесності.

Щодо інших обставин, зазначених ГРД в негативному висновку, вважаю їх необґрунтованими та безпідставними.

11 травня 2017 року

І.В. Саприкіна.

Додаток:

- 1.Копія свідоцтва про державну реєстрацію ФОП – 1 арк.
- 2.Копія свідоцтва про сплату єдиного податку – 1 арк.
- 3.Копія витягу з ЄДР юр осіб та ФОП – 3 арк.
- 4.Копія довідки ФОП – 1 арк.
- 5.Копії звітів ФОП - 11 арк.